

Поли Муканова: „Животът е една запалена клечка кибрит. Ние сме някакви светулки в този промеждутък“

[Александър Велков](#)
[Богдана Тепавичарова](#)
[Деница Венкова](#)
[Инна Ангелова](#)

Поли Муканова се срещна със студенти от магистърския курс „Литературата - творческо писане“, който самата тя е завършила през 2005 г., за да разговаря за началото на творчеството си, за вдъхновението и отпечатъка му, намерил място в книгите ѝ.

Деница Венкова: Вие сте автор на две книги с художествена литература - „Мигове в кибритена кутийка“ и „Amor fati“. Нека обаче първо насочим вниманието си към втората, защото тя излезе наскоро. Какво бихте казали за заглавието ѝ? Една от възможните интерпретации, които аз направих е, че „amor“ се обвързва повече с младостта, с живота, а „fati“ - с идеята за улегналото, препраща към мъдростта.

Поли Муканова: Много благодаря за тази интерпретация, допада ми. Всъщност заглавието е взето от Ницшевата философия. „Amor fati“ на латински означава „любов към съдбата“. Това значи, че човек трябва да приема всички неща, които му се случват, защото те са част от пътя, който трябва да измине. Всеки носи своята съдба, кръста си и това съм го използвала в книгата.

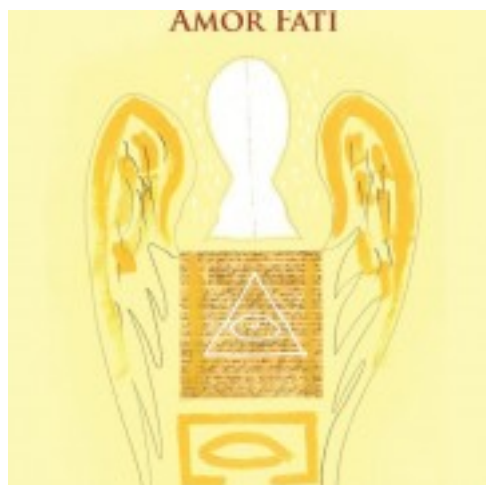
Деница Венкова: „Amor fati“ е книга с фрагменти. Какво Ви привлече към този кратък жанр? И защо е необходимо книгата да започва с предписание?

Поли Муканова: Фрагментът е такъв жанр, който едновременно може да се разглежда като цялост и откъснатост: като част от някакъв пъзел. Ние с редакторката на книгата - Ваня Петкова - се опитахме да придадем цялост на книгата чрез обособяването на тематични цикли.

Предписание може да звучи стряскащо, но целта му е да каже, че фрагментът не е елитарен жанр, който могат да пишат само автори в края на творческия си път, както като че ни вменява българската литературна история.

И кратка ретроспекция: по време на тази магистратура аз пишех стихове, но дипломният ми проект, изненадващо и за мен, съдържаше не стихове, а откъси, които си записвах в тефтери (тогава не ги наричах фрагменти, ами дневници). Творческият проект се казваше „Дневници. Самоличност (2000-2005)“ и всички записки бяха събрани в петгодишен период. Впоследствие дадох някои от тях в „LiterNet“, а Георги Чобанов, главният редактор, каза „А! Ама това са фрагменти, дори може да видите в LiterNet рубриката „Фрагменти“. Сложи ги в тази рубрика и тогава станах малко по-наясно с този жанр. Тоест, нямаше нещо предубедено. Моят опит показва, че писателят не избира жанра. Жанрът го избира.

Деница Венкова: В книгата Ви откривам доста пресечни връзки с философията...

Поли Муканова: Ами аз, освен филология, съм учила и философия. Колкото до философските връзки – в някакъв аспект са търсени. Самата форма фрагмент се използва и във философията. Знаете за произведенията на т.нар. френски моралисти Монтен, Ларошфуко, Паскал, а също така има и теоретични книги върху фрагмента, например „Литературният абсолют“ на Филип Лаку-Лабарт.

Деница Венкова: Коя е по-силната връзка в книгите Ви - между литературата и философията или между литературата и нещата от живота?

Поли Муканова: Не мога да кажа за предпочитания, тъй като виждате, че от много всекидневни неща съм инспирирана. Животът е този, който пише. Той ти дава всичките вдъхновения и няма как иначе, поне при мен е така.

Деница Венкова: А сега да се обърнем към първата Ви книга. В библиотеката открих, че има подобно заглавие „Мигове в кибритена кутийка“ от Олга Кръстева, детска книжка. Има ли някаква връзка?

Поли Муканова: Всъщност заглавието е заимствано, надявам се продуктивно, от филма, който е сниман по книгата на Олга Кръстева „Мигове в кибритена кутийка“. А нейната книга като жанр е роман за деца и юноши. Филмът е от 1978 г. Той ми направи силно впечатление, защото покрай цялата наивност има един пласт, който носи доста сериозен смисъл.

Александър Велков: Какво символизира кутийката?

Поли Муканова: Кибритената клечка е като живота: той е толкова кратък. Книгата онагледява усещането, че животът е една запалена клечка кибрит. Ние сме някакви светулки в този промеждутък. Зад този сюжет за деца и юноши стои една толкова сериозна тематика – за живота и смъртта.

Александър Велков: Имате ли Ваши любими стихотворения?

Поли Муканова: Да. Имам едно, което ми звучи точно като за мен. Даже то завършва накрая, че „това съм аз“. Инспирирано е от Рене Магрит и неговата известна картина „Това не е лула“.

Деница Венкова: Може ли да се пише, без да се безпокоиш и да мислиш за публиката?

Поли Муканова: Това е много хубав въпрос, предвид и другите ми академични занимания за четенето и читателя. Разбира се, най-първото писане на някаква детска възраст (и Ви е имали, и аз съм имала), то не е било за читателя. Сега обаче искаш, не искаш трябва да мислиш за читателя. Как ще бъде приета книгата. Но не трябва това да е в смисъла на някакъв компромис. Аз не съм правила компромиси, т.е. по отношение на това дали някакви неща ще се разберат. Не. Аз ги пиша. Това е. И знам, че ще се намери аудитория и за тази книга.

Богдана Тепавичарова: Да се върнем по-назад в годините: кога решихте да се запишете в курса и магистратурата по творческо писане?

Поли Муканова: Още преди да вляза в Университета гледах интервю с г-жа Валентина Радинска, която тогава водеше тук такъв курс. Тя спомена, че в Университета има и Магистърска програма по творческо писане. Толкова се впечатлих. Вече знаех, че ще се запиша в тази програма.

Александър Велков: А как започнахте да пишете и публикувате?

Поли Муканова: Пиша от ученичка, но не съм мислила въобще за публикуване. Едва в Университета, в Магистърската програма по творческото писане, Ани Илков взе стиховете ми и ги занесе в редакцията на „Литературен вестник“. И това всъщност беше първата ми публикация. Но постоянно си пишех някакви неща в тефтери. Вкъщи нямаше неизписан тефтер.

Днес, като погледнах в LiterNet текстовете, които съм публикувала от времето на магистратурата, видях, че съм променяла много неща. Едно от хубавите неща в тази магистратура е, че четете текстовете на глас, че чувате другото мнение. Ето и днешната ни среща показва това: Вие ми давате други ключове, един много различен поглед към собствените ми текстове.

Поли Муканова е родена в град София. През 2004 г. завършва Българска филология, а година по-късно и магистърския курс по творческо писане в Софийския университет. Днес тя води семинарни занятия по „История на книгата и четенето“ във Философския факултет. Защитила е дисертация на тема „Четенето и читателите в българското общество (1878-1944): Институцията библиотека“.

Въпросите подготвиха и зададоха:

- Александър Велков
- Богдана Тепавичарова
- Деница Венкова
- Инна Ангелова

Обработка на текст: Деница Венкова

Година: 2013

Книжка: 3-4

Рубрика в списание Littera et Lingua: [Страници на Магистърска програма „Творческо писане“](#)

Share to: [Delicious](#) [Digg](#) [Facebook](#) [Google](#)

[Plus](#) [LinkedIn](#) [Myspace](#) [Orkut](#) [Reddit](#) [StumbleUpon](#) [Twitter](#) [Yahoo](#)

Source URL: <https://naum.slav.uni-sofia.bg/en/lilijournal/2013/3-4/velkova-2>